

РЕШЕНИЕ

№ 644

гр. Благоевград, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети ноември
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20231200500943 по описа за 2023 година

взе предвид следното:

И. С. С., ЕГН *****, адрес гр.Б, ул. С5, чрез адвокат Ю. А., която му оказва правна помощ, обжалва решение № 480 от 11.07.2023 г., постановено по гражданско дело № 1919 от 2021 г. на Районен съд Благоевград. В жалбата се твърди, че въпросният съдебен акт е порочен поради нарушение на съществени процесуални и материалноправни норми, довело до незаконосъобразни правни изводи, обусловили неправилност на атакуваното решение. Районният съд не се произнесъл изрично по приемането на направените от ответната страна две възражения, с което било нарушено правото ѝ на защита. Липсвал и отделен титул в диспозитива на крайния съдебен акт, с който съдът да се произнесе изрично, че отхвърля, като недоказани или по друга причина, тези възражения. Крайно телеграмни и едностранчиви били мотивите по някои въпроси, в разрез с трайната и задължителна съдебна практика в това отношение. Съдът бил длъжен да обсъди всички събрани по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, да изложи мотиви защо приема едни доказателства, а отхвърля други, и да обсъди всички доводи на страните по предмета на спора, което в случая липсвало, затова липсата на мотиви била съществен порок на съдебния акт и обуславяла неговата отмяна. По възражението за нищожност на сделката по покупко-продажба, поради едностранчиво и непълно обсъждане на всички доказателства, съдът направил погрешни правни изводи, възприемайки изцяло защитната позиция на противната страна, която била

неправилна. В казуса не се касаело до противоречие между волята на двете страни по сделката. Те не целяли постигане на правния ефект от нея, а само да изпълнят законовите към оня момент изисквания на специалния ЗУЖВГМЖСВ - абсолютен хит по това време. С този закон Държавата направо принуждавала гражданите да правят симулативни сделки, за да получат обезщетение. Другата страна си получила съответното обезщетение за лихвоточки само и единствено благодарение на симулативната сделка по покупко-продажба между С. и неговите родители. Липсвало противоречие между интересите на страните по сделката, а с продажбата се целяло да се скрие действителната им воля за пред Държавата. В случая имало начало на писмено доказателство, неизхождащо от някоя от страните по сделката, а изхождащо от трета страна - Държавата, действаща чрез общината, на която били възложени функциите да изпълни закона. Такова начало на писмено доказателство представлявал и нотариалният акт за поправка на предходния такъв, с добавката на изречението „Покупко-продажбата се извършва по реда и условията на ЗУЖВГМЖСВ“, както и документите от Община Благоевград, установяващи категорично, че само заради представяне на процесната покупко-продажба, от която ищцата черпела права върху „закупения“ имот в режим на СИО, тя получила полагащото ѝ се по въпросния закон обезщетение, като то не било платено на „продавачите“ по симулативната сделка за продажба, а било преведено по сметка на Б. като притежател на изискващите се лихвоточки. Затова бил абсолютно погрешен стореният от съдебния състав извод, че в настоящия казус липсвало начало на писмено доказателство и затова пред такава хипотеза по делото не сме били изправени. Ако бил обсъдил поотделно и в съвкупност тези доказателства, решаващият състав щял да стигне до различни правни изводи, в унисон със закона. По възражението, касаещо оборване на законната презумпция за съвместен принос в придобий.ето на процесните два имота, в атакувания съдебен акт напълно липсвали мотиви. Нямаło анализ на свидетелските показания, установяващи трайното отсъствие на Б. от България в продължение на години, както и нито едно доказателство за наличие на плащане от нейна страна по сделката с родителите на С., нито пък плащане от негова страна, за да се пледира за съвместен принос на съпругата. Този факт сам по себе си сочел на порочни правни изводи за приемане на съвместен принос на двамата съпрузи към оня момент, обуславящо уважаване на иска за допускане на съдебна делба. Категорично било установено от свидетелите, че бившата съпруга на жалбоподателя няма никакъв принос в придобий.ето на прехвърлените от родителите му имоти, включително и двата процесни /които не били новопостроени, а наследствени на неговия баща/, доколкото преди сделката не работела никъде, за да има свои доходи, а само година след сделката напуснала не само семейството си, но и страната, заживявайки в чужбина /Италия/, където непрекъснато и към днешна дата пребивавала, без да поддържа никаква връзка със съпруга си, а още по-малко - да са имали общи финанси, както и нито за ден не била обитавала процесните две сгради в

двора, доколкото и тримата свидетели, разпитани по делото, депозирали показания, че ищцата е живяла до 2005 г. само на етажа в голямата сграда и дори не е влизала да види болната си свекърва в лятната кухня на двора, а после е заминала за Италия, както и че през целия период от време до смъртта им, тези две сгради в двора са били обитавани само и единствено от болните родители на С., т. е. никога не била живяла там бившата му съпруга, нито била плащала данъци. По делото имало приети писмени доказателства, че за процесните имоти партията била само на името на жалбоподателя и само той плащал данъците. Въпреки липсата на обсъждане от съда на второто възражение в мотивите на атакувания съдебен акт, в хода на процеса се доказало и твърдението за липса на какъвто и да било принос на ищцата по делото в заплащане на цената на въпросната сделка, тя не се била грижила за съпруга и семейството си, за да ѝ се признае принос, поради което и на това основание искът за допускане на делба се явявал неоснователен и недоказан. Моли се за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на делбената претенция.

Подаден е отговор от адвокат Г. Ю., процесуален представител на Д. З. Б., ЕГН *****, адрес гр.Б., ул. Х. В него се посочва, че въззивната жалба е неоснователна. Не били налице сочените в нея нарушения при постановяване на решението. Не били допуснати нарушения на материалния закон. Районният съд се произнесъл по всички заявени от страните допустими и редовни възражения. Оплакванията в обратна насока били несъстоятелни и необосновани. Изцяло в тежест на поддържащия възражението за нищожност на договора за покупко-продажба било да го установи, както и да обори законовата презумпция за съвместен принос. Показанията на свидетелката Н.С., като допустими, правилно били кредитирани от съда, доколкото със същите се установявало какви действия са предприели страните след прехвърлянето на имота с процесния договор за покупко-продажба. Показанията на тази свидетелка се подкрепяли от обясненията на ответника, дадени по реда на чл. 176 от ГПК, които опровергавали всичките му твърдения за каквато и да било симулация, включително за абсолютна такава. Показанията на свидетелката С. С.а правилно не били взети предвид, доколкото не сочели никакви обстоятелства, относими към предмета на доказване. От приетите писмени доказателства, изпратени от Община Благоевград и РДНСК Благоевград, се установявал сключеният договор за прехвърляне на процесните имоти с валидна и действителна покупко-продажба, изграждането на обектите, надстрояването им, кога и въз основа на какви документи е станало същото, както и неговото премахване и процедурата, по която това е станало. Видно било от приетите доказателства, че в нито една от изпратените административни преписки не се съдържат доказателства в подкрепа на което и да било възражение на ответника, включително за абсолютна симулация. Ответникът не само не установил, но и не доказал, че сключеният договор за покупко-продажба е нищожен, като привиден, прикриващ дарение. Допустимо било разкриването на симулацията

да се извърши чрез свидетелски показания само тогава, когато ответната страна по делото е съставила документ, който удостоверява индиции за привидност, но не разкрива пряко твърдяната симулация, каквито доказателства не били ангажирани от ответника. В казуса не било налице нито обратно писмо, нито начало на писмено доказателство. Обжалваното решение било мотивирано и обосновано, постановено при правилно приложение на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Моли се за неговото потвърждаване.

Жалбата и отговорът са редовни и допустими.

Не се събираха нови доказателства.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. То се явява и правилно.

Не се установява да е налице сочената във въззивната жалба абсолютна симулация при сделката от 24.02.2004 г. Няма нито обратно писмо, нито начало на писмено доказателство, от които да може да се направи извод за привидност на договора за покупко-продажба. Обратното писмо е документ, съставен от страна по сделката, който е пълно доказателство за симулативността на волеизявленията, щом разкрива по несъмнен начин волята на страната правните последици от сделката да бъдат само афиширани, без да настъпят. Законът не поставя изискване за времето на съставяне на документа, разкриващ симулацията /преди, по време или след сключване на симулативната сделка/, нито за това документът да е подписан от двете страни. Началото на писмено доказателство пък е документ, в който привидността не е призната, но са обективирани други изявления, които създават индичия, че е възможно сделката да е симулативна /Решение № 60154 от 23.11.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1606/2021 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Т.Г., и „Недействителност на правните сделки“ от Б.Б. С г., стр. 39/. В казуса се сочи от жалбоподателя, че за начало на писмено доказателство следва да бъдат счестени документите от Община Благоевград, свързани с приключилата процедура по ЗУПГМЖСВ, намиращи се на листи 159-176 от първоинстанционното дело, и изречението в нотариалния акт от 19.03.2004 г., че „покупко-продажбата се извършва по реда и условията на ЗУЖВГМЖСВ“. Според настоящия въззивен състав обаче, подобен извод не може да бъде направен. Фактът, че бившата съпруга на въззивника е била компенсирана с пари по реда на специалния закон, не е от естество да промени това положение на нещата. Изискването за включването на въпросния текст в съдържанието на нотариалния акт следва изрично от § 16, ал. 1 от ПЗР на ППЗУПГМЖСВ. В споменатия документ от 19.03.2004 г., абзац последен, преди подписите, надлежно е отразено, че това е „действителната воля на страните“. Няма изявление на нито една от страните по сделката, което да намежда за това, че те не желаят продажбата да породи присъщите ѝ правни последици. Следва да се подчертае обстоятелството, че сумата по сделката е фиксирана на 4201 лева, а по ЗУПГМЖСВ са получени 1668,27 лв., т. е. по-малко от половината, което говори, че договорът не е изцяло „по реда и

условията на ЗУЖВГМЖСВ“ и не може да се приеме, че е бил сключен единствено с цел бившата съпруга да получи компенсация от държавата, чрез общината, за жилищно-спестовния ѝ влог. Освен това, в нотариалния акт от 24.02.2004 г. изрично е вписано признанието на С. и Я С.и, че са получили напълно и в брой продажната цена. Доказателства за обратното не са събрани. Нищо в изявленията на страните по сделката не води до предположение за твърдяната абсолютна симулация. Такава не се установява и от събраните гласни доказателства, ако се приеме, че последните са допустими. Свидетелят Б.Д. не знае нищо по въпроса, а свидетелката С. С.а единствено преразказва споделеното от бащата на въззивника, че „в допълнителната сграда са ползвали лихвоточките на Даниела“, което, взето само по себе си, по никакъв начин не доказва привидността на продажбата. Налице са и косвени доказателства, които подкрепят тезата за действителност на сделката. В бракоразводното решение /листи 5-6 от първоинстанционното дело/ изрично пише, че ползването на процесните 2 сгради, придобити по време на брака, се предоставя на И.. Ако бившите съпрузи са считали, че те не се включват в тяхната имуществена общност, е нямало да се споразумяват за ползването им. В исковата молба по гражданско дело № 434 от 2005 г. /листи 546-547 от първоинстанционното дело/ също се съдържат признания, че сделката, изповядана с нотариалния акт от 24.02.2004 г., поправен с нотариалния акт от 19.03.2004 г., е действителна и прехвърлените тогава имоти са станали съпружеска имуществена общност на И. и Д..

Оборването на законовата презумпция за съвместен принос също е неуспешно. Към момента на сделката - началото на 2004 г. - съпрузите са живяли заедно и са имали общо домакинство /на втория етаж в голямата сграда/, което се изтъква и в самата въззивна жалба /на стр. 4 от нея/. Тогава е действал СК от 1985 г., който в чл. 19, ал. 2 прокламира, че съвместният принос на съпрузите може да се изрази във влягането на средства и труд, в грижи за децата и работа в домакинството. Не се твърди и не се установява през 2004 г. Д. да не се е грижила за детето и да не е работила в домакинството. Видно и от показанията на свидетелите, заминаването ѝ за Италия е станало чак през следващата година и няма отношение към казуса. Необитаването на делените в настоящото съдебно производство 2 сгради от Б. и плащането на данъците за тях само от И. също са обстоятелства, които са ирелевантни за постановяването на адекватно съдебно решение по спора. Лятната кухня и гаражът действително са съсобствени при равни квоти, в резултат на прекратената съпружеска имуществена общност, и делбата им правилно е допусната от районния съд.

Оплакванията във въззивната жалба останаха недоказани. Те не намират опора в закона, доктрината и практиката. Атакуваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед на изхода от въззивната проверка, на ответницата по жалбата трябва да се присъдят направените разноски за адвокатска защита пред окръжния съд.

Водена от изложените съображения, втората съдебна инстанция

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 480 от 11.07.2023 г., постановено по гражданско дело № 1919 от 2021 г. на Районен съд Благоевград.

ОСЪЖДА И. С. С., ЕГН *****, адрес гр.Б., ул. С5, да заплати на Д. З. Б., ЕГН *****, адрес гр.Б., ул. Х, сумата от 1200 /хиляда и двеста/ лева, представляваща направени разноси за адвокатска защита в производството пред въззивната инстанция.

На страните, чрез адвокатите, да се връчат копия на настоящия съдебен акт, който може да бъде обжалван от С. в едномесечен срок, считано от връчването, по реда и при условията на чл. 280, ал. 1 и 2, чл. 281, чл. 283 и чл. 284 от ГПК, пред Върховния касационен съд на Република България, с касационна жалба, подадена чрез Окръжен съд Благоевград.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____